

РЕШЕНИЕ

№ 3870

гр. София, 14.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2276** по описа за **2020** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал.1, изр.2-ро от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу Решение № 7082/09.01.2020 г. по НАХД № 13505/2019 г. по описа на СРС, НО, 94 състав. С оспореното решение е изменено Наказателно постановление № 22-005981/02.08.2019 г., издадено от директора на ДИТ, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. на основание 414, ал. 3 от КТ за нарушение на чл. 61, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

В жалбата се поддържа, че решението на СРС е незаконосъобразно. Моли се същото да бъде отменено. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Х., която поддържа подадената жалба. моли същата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – дирекция „Инспекция по труда“ – в съдебно заседание се представлява от юрк. Х., който оспорва касационната жалба. Моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, X-ти касационен състав, като прецени събраните

по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

На 07.06.2019г. служители на Дирекция "Инспекция по труда" [населено място] извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в обект на контрол – производствен цех, находящ се в [населено място], [улица]38стопанисван от [фирма]. На място проверяващите заварили да полага труд като пакетировач свидетелката С. П. Д.. Д. работила в дружеството до 2013г., след което трудовото ѝ правоотношение било прекратено поради придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. След прекратяване на трудовото ѝ правоотношение свидетелката Д. отново полагала труд в дружеството в случаите, когато бивала повикана, като работела като пакетировач и изработвала кутии и кашони. Свидетелката Д. работела в производствения цех на дружеството всеки ден, през периода, за който била повикана, като договореното възнаграждение било 30 лева на ден. Пред проверяващите свидетелката Д. попълнила декларация, в която посочила, че работи на обект „Производствен цех Д.“, че получава трудово възнаграждение в размер на 30, 00 лева дневно, че почива събота и неделя и че в рамките на работния ден има почивка от 50 минути. Саморъчно в декларацията Д. посочила и че не желае сключването на трудов договор. В декларацията Д. посочила и че няма сключен трудов договор, а граждански такъв. При проверката в обекта не бил представен граждански договор, сключен между дружеството и свидетелката Д..

По време на проверката в обекта били заварени да полагат труд като пакетировачи още две лица – С. Ц. и Е. шопова, които също посочили в попълнените декларации, че нямат сключен трудов договор.

Проверката продължила по документи в ДИТ-С.. на 12.06.2019г. и на 02.07.2019г., като бил представен граждански договор, сключен между С. Д.. и [фирма] от 01.04.2019г., както и граждански договори от 21.01.2019г. и от 22.10.2018г. Договорите били с идентично съдържание и в тях било посочено, че възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши пакетирание на продукцията. Трудов договор със Д.. не бил представен и при извършената проверка в ИС на ИА ГИТ „Регистър уведомления за трудови договори“ се установило, че между Д. и дружеството няма сключен трудов договор. За резултатите от проверката бил съставен протокол за извършена проверка изх. № ПР 19118626/02.07.2019г.

Съставен бил АУАН № 22-005981/02.07.2019г. Актът бил съставен в присъствието на упълномощен представител на жалбоподателя. Срещу акта били депозираны възражения

Въз основа на съставения акт за установяване на административно нарушение било съставено Наказателно постановление № 22-005981/02.08.2019 г.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Съставеният АУАН и издаденото НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са съставени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила.

Съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ, отношенията при предоставяне на работна сила се

уреждат само като трудови, а съгласно чл. 61, ал. 1 от КТ, трудовият договор се сключва само в писмена форма.

Правилен е изводът на СРС, че отношението между Д. и дружеството-касатор е трудово, тъй като е налице определено работно място, работно време, както и определено възнаграждение. Видно от доказателствата, събрани в производството пред СРС, не е уговорен определен резултат, а Д. се е задължила да осъществява определена дейност, поради което е налице предоставяне на работна сила и е следвало да бъде сключен трудов договор.

Административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана законосъобразно.

С оглед вида на нарушението е неприложима разпоредбата на чл. 415в от КТ. Съгласно чл. 414, ал. 3 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Както правилно е посочил СРС в решението си определената имуществена санкция от 5 000 лв. следва да бъде намалена на 2 500 лв. От една страна е налице отказ на работника от сключване на трудов договор, както и липса на предходни нарушения на трудовото законодателство, което налага извода за по-ниска степен на обществена опасност на извършеното нарушение. От друга страна, обаче, при извършената проверка за установени още две нарушения от същия тип, от което може да се направи заключение за недобросъвестно отношение на дружеството при изпълнение на задължението му по чл. 61, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ.

При така установеното, касационният съд намира, че обжалваното решение е законосъобразно и не са налице касационни основания за неговата отмяна, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, в размер, определен по чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно 100 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София-град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 7082/09.01.2020 г. по НАХД № 13505/2019 г. по описа на СРС, НО, 94 състав.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на ГИТ сумата от 100 /сто/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

